

RAAD VAN STATE 29 JUNI 1987
O.C.G.B.-V.Z.W./STAD BRUSSEL

(nr. 28.277)

Rb. : Baeteman, Bontet, De Brabantere.

Aud.Gen. : W. Van Assche.

Adv. : L. Denys, G. Lejeune.

STAD BRUSSEL - TE HOGE VERBLIJFSBELASTING OP ADMINISTRATIEVE STUKKEN - SCHENDING VAN DE WET VAN 14 MAART 1968 - VERNIETIGING VAN DE BESTREDEN BESLISSING.

De Raad van State vernietigt de beslissing die een verblijfsbelasting vaststelt voor het aantal administratieve stukken, waaronder de aankomstverklaring, het attest van voorlopige dekking van het verblijf, de aanvraag om machtiging tot vestiging, het attest van woonplaats, de aanvraag tot vestiging, het bijzondere verblijfsdokument na verzoek tot herziening. Art. 2 van de wet van 14 maart 1968 stelt dat het heffen van retributies op verblijfsvergunningen gelijk moet zijn - dus niet hoger - dan de welke van Belgische onderdanen worden gevondend voor het afgeven van identiteitskaarten.

Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :
1.1 Op 14 december stelt de gemeenteraad van de stad Brussel een belastingverordening op het afgeven van administratieve documenten vast. Deze verordening wordt aan een openbaar onderzoek onderworpen, met toepassing van art. 75 van de gemeentewet. Er worden geen bezwaren ingediend. Nadat het college van burgemeester en schepenen vastgesteld heeft dat de verordening aldus definitief kan worden beschouwd, wordt ze aan de toezicht overheid medegedeeld.
1.2 Bij K.B. van 10 februari 1984 wordt de belastingverordening van 14 dec. 1983 niet goedgekeurd. Deze beslissing steunt op de overweging dat de verordening voor de afgifte van arbeidskaarten voor vreemdelingen bedragen vaststelt die hoger zijn dan wettelijk toegelaten.
1.3 Op 30 maart 1984 neemt de gemeenteraad een nieuwe belastingverordening aan. De nieuwe verordening wordt nietmeer aan een openbaar onderzoek onderworpen, doch meteen medegedeeld aan de toezicht overheid. Daar de toezicht overheid er binnen de wettelijke termijn haar goedkeuring niet aan onthoudt, wordt de verordening van rechtswege uitvoerbaar op 21 mei 1984, krachtens art. 56, §4, van de wet van 26 juli 1971. Ze wordt door aanplakking bekendgemaakt van 25 juni tot 9 juli 1984.

Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1 Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de verzoevende partij, een verering zonder winsttoegewerk die zich blijkaar insant voor de belangverdediging van de buitenlandse arbeidskrachten in Brussel, een belastingverordening aanvecht die op

- (46) RvSt., 25 maart 1982, nr. 22.148.
(47) RvSt., 3 augustus 1982, nr. 22.457.
(48) RvSt., 7 maart 1985, onuitgegeven.
(49) RvSt., 2 april 1982, nr. 22.180; RvSt., 22 oktober 1982, nr. 22.609-22.610;
(50) RvSt., 3 december 1981, nr. 21.866.
(51) Cfr. art. 20 van de wet van 15 december 1980.
(52) RvSt., 12 maart 1982, nr. 22.122; RvSt., 9 februari 1982, nr. 22.055 en 22.056;
(53) RvSt., 3 december 1981, nr. 21.625; RvSt., 7 januari 1983, nr. 22.805.
(54) RvSt., 7 januari 1983, nr. 22.806.
(55) RvSt., 18 december 1981, nr. 21.866.
(56) RvSt., 3 december 1981, nr. 21.625.
(57) RvSt., 17 november 1982, nr. 22.652.
(58) zie JADOT, B., noot onder Raad van State, 7 januari 1983, T.V.R., 1983, p. 18.
(59) RvSt., 25 mei 1985, onuitgegeven.
(60) RvSt., 7 januari 1982, nr. 21.878.
(61) RvSt., 7 oktober 1982, nr. 22.521; RvSt., 7 mei 1982, nr. 22.239.
(62) RvSt., 25 april 1985, onuitgegeven.
(63) RvSt., 25 mei 1982, nr. 22.278; RvSt., 30 juni 1982, nr. 22.400;
(64) RvSt., 7 januari 1982, nr. 21.879.
(65) RvSt., 2 april 1982, nr. 22.179.
(66) RvSt., 19 februari 1982, nr. 22.057.
(67) RvSt., 26 november 1981, nr. 21.602; RvSt., 10 september 1982, nr. 22.473.
(68) RvSt., 8 juli 1982, nr. 22.440.
(69) RvSt., 7 mei 1982, nr. 22.239.
(70) RvSt., 16 december 1981, nr. 21.866.
(71) RvSt., 19 februari 1982, nr. 22.057.
(72) RvSt., 16 december 1981, nr. 21.866.
(73) Cass., (2e kamer), 14 november 1984, R.D.P., 1985, p. 269.
(74) Cass., 4 januari 1984, Pas. 1984, T. 1, p. 477; Cass., (2e kamer), 14 november 1984, R.D.P., 1985, p. 269.
(75) RIGAUX, F., "Le contrôle par le pouvoir judiciaire des mesures privatives de liberté prises à l'égard des étrangers", J.T., 1985, p. 643, nr. 10 en 11.
(76) Kamer v. Inbeschuldigingstelling, 19 september 1984; Cass., (2e kamer), 14 november 1984, R.D.P., 1985, p. 269.
(77) Burg. Rechtbank Brussel (kortgeding), 22 februari 1980, Pas. 1980, T. 111, p. 23.
(78) Corr. B. Brussel (Raadh.), 6 augustus 1982.
(79) Brussel, 27 mei 1983, Pas. 1982, T. 11, p. 31.
(80) Corr. B. Luch (Raadh.), 17 mei 1982.
(81) Cass., 20 juli 1982, R.D.P., 1983, p. 118 + konkl. van adv. gen. Lichendael.
(82) RIGAUX, F., "Le contrôle par le pouvoir judiciaire des mesures privatives de liberté prises à l'égard des étrangers", O.C. p. 641-642, nr. 4 tot 7; zie ook TAVERNE, M., noot onder Cass., 20 juli 1982.

zeer uiteenlopende materies betrekking heeft, zonder aan te tonen dat zij wel de nodige hoedanigheid en het nodige belang bezit, terwijl de bewijslast daarvan op haar berust;

2.2.1 Overwegende dat de verzoekende partij, die volgens art. 7 van haar statuten onder haar leden ten minste één derde migranten moet tellen en volgens haar in het Belgisch Staatsblad van 11 maart gepubliceerde lijst van oprichters ook een aantal migranten onder haar leden telt, luidens art. 3 van haar statuten tot doel heeft "vannit de Vlaamse Gemeenschap te Brussel het welzijn van de migrantengemeenschap in Brussel te behartigen", onder meer door :

c) de effectieve bereikbaarheid van de algemene voorzieningen zowel van publiek-rechtelijke als privaatrechtelijke aard, voor migranten bewerkstelligen;

f) de diskriminatie van de migranten tegengaan en het racisme bestrijden;

g) als plichtbezorger optreden t.a.v. de overheid;

2.2.2 Overwegende dat verenigingen voor de Raad van State kunnen optreden ter verdediging van de collectieve belangen van hun leden; dat de verzoekende vereniging, door de vernietiging te vorderen van sommige bepalingen van de bestreden belastingverordening die uitsluitend de vreemdelingen betreffen - en niet de hele verordening zoals de verwerende partij aanneemt - aldus opkomt voor de collectieve belangen van een bepaalde categorie van haar leden; dat dit optreden kan worden ingepast in de hiervoren vermelde statutaire doelstellingen van de verzoekende partij; dat de verzoekende partij aldus blijkt geeft van een voldoende belang; dat, wat het beweerd gebrek aan hoedanigheid betreft, de verwerende partij niet aantoonst, zoals haar nochtans toekomt, dat de verzoekende partij niet representatief is voor de groep voor wiens belangen ze wil opkomen; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

Over de gegrondheid van het beroep.

3.1 Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede onderdeel van een eerste middel de schending aanvoert van onder meer de wet van 14 maart 1968 tot opheffing van de wetten betreffende de verblijfsbelasting voor vreemdelingen, gekoördineerd op 12 oktober 1953, de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblif, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het K.B. van 8 okt. 1981 met hetzelfde onderwerp,

doordat de bestreden beslissing een verblijfsbelasting vestigt voor het dienstjaar 1984 en tot 31 december 1985, voor het afgeven, door de gemeente, van een aantal administratieve stukken, en meer bepaald als volgt :

Aankomstverklaring :	1.000,-
Bijslage 15 - attest voor voorlopige dekking van het verblif :	2.500,-
-verlenging :	500,-
Bijslage 16 - aanvraag om machtiging tot vestiging (gule kaart) :	1.500,-
Bijslage 18 - attest voor vertrek (tijdelijke afwezigheid) :	500,-
Bijslage 19 - aanvraag tot vestiging (E.E.G.) :	500,-
Bijslage 35 - bijzonder verblifsdokument na verzoek tot herziening :	2.500,-
-verlenging van geldigheid :	500,-

terwijl de verblifsbelasting door de wet van 14 maart 1968 in uitvoering van het E.E.G.-recht oprekenen wordt; dat deze wet, in art. 2, bovendien bepaalt dat de ge-

3.2.1 Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie ook nog stelt dat de wetgever in art. 2 van de wet van 14 maart 1968 uitsluitend een volkomen logische gelijkstelling heeft verwezenlijkt van nationale en vreemde onderdanen; dat de verblifsbelasting van 15 december 1980, voor de vreemdeling dezelfde waarde heeft als de identiteitskaart voor de Belg, doch dat, waar de wetgever uitdrukkelijk één tariefkategorie voor soortgelijke documenten gewild heeft, dit niet het geval is voor documenten die in wezen daarvan totaal verschillen, die bij het opstellen een veel langere tijd vergen voor formaliteiten en opzoekingen en bijgevolg tegen een hogere prijs dienen te worden afgegeven teneinde de kosten ervan te recupereren; dat niet kan worden betwist dat het afgeven van de identiteitsdocumenten inderdaad aan de gemeenten heel wat duurdert komt dan het afgeven van een identiteitskaart, zodat de betwiste belastingverordening dan ook perfect kadert in de economie van de terzake geldende wetgeving;

3.3.1 Overwegende dat de twee artikelen van de wet van 14 maart 1968 tot opheffing van de wetten betreffende de verblifsbelasting voor vreemdelingen als volgt luiden :

" Art. 1. De op 12 oktober 1953 gekoördineerde en bij de wetten van 4 juli 1956 en 14 maart 1958 aangevulde wetten betreffende de verblifsbelasting voor vreemdelingen worden opgeheven.

Art. 2. De gemeenten worden gemachtigd de retributies te innen welke zijn bestemd tot dekking van hun administratieve kosten, telkens als zij de verblifsbelasting van een vreemdeling afleveren, vernieuwen, vervangen of terugkrijgen. Die retributies zijn gelijk aan die welke van Belgische onderdanen worden gevorderd voor het afleveren van identiteitskaarten".

3.3.2 Overwegende dat de verblifsbelasting voor vreemdelingen een bijzondere belasting was ten behoeve van de Staat, die door middel van plakzegels gekweekt werd bij de afgifte aan de vreemdelingen van bewijzen van inschrijving in het vreemdelingenregister, akten van verlenging van de geldigheid van die bewijzen en identiteitskaarten; dat de artikelen 7 en 8 van de op 12 oktober 1953 gekoördineerde wetten betreffen; dat de verblifsbelasting voor vreemdelingen de gemeenten toelieten een bepaalde "vergelijking" te heffen bij de afgifte van de bovengemelde documenten alsmede bij afgifte van een duplicaat van de verblifsbelasting, ook in geval vrijstelling of vermindering van de verblifsbelasting was verleend; dat die "vergelijking" duidelijk bedoeld was als een vergoeding voor de administratieve kosten van de gemeenten; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wet van 14 maart 1968 zou worden, welke de verblifsbelasting afschafte, de zorg tot uiting kwam om de gemeenten niet het slachtoffer te laten worden van die afschaffing, door ze toe te laten

ten verder een vergoeding te vragen voor de kosten verbonden aan de afgifte van bepaalde administratieve documenten, reden waarom art. 2 aan de wet werd toegevoegd (zie verslag PÉTRE, Parl. Doc., Kamer 1965-66, nr. 61-4, blz. 2-3; verslag DUA, Parl. Doc., Senaat, 1967-68, nr. 125, blz. 2); dat de Kamercommissies voor de Justitie en Tewerkstelling en Arbeid wat dit betreft het standpunt bijtraden dat de door de gemeenten geïnde retributies niet hoger zouden mogen liggen dan die welke van de Belgen worden gevorderd voor het afgeven van identiteitskaarten (verslag PÉTRE, ibidem); 3.3.3 Overwegende dat uit het voorgaande kan worden afgeleid dat art. 2 van de wet van 14 maart 1968 beoogde de vroegere regeling, namelijk die van de artikelen 7 en 8 van de gekoördineerde wetten van 12 oktober 1953, te behouden; dat, mede gelet op de Franse tekst van art. 2 van de wet van 14 maart 1968, waarin het begrip "verblijfsvergunning" vertaald wordt als "titre de séjour" dat een ruimere betekenis heeft dan het Nederlandse "verblijfsvergunning" in de engse zin, terwijl de term verblijfsvergunning als zodanig niet voorkwam in de wet van 28 maart 1952 en het uitvoeringsbesluit van 21 december 1965 betreffende de vreemdelingenpolitie, en terwijl ook het uitvoeringsbesluit een aantal documenten als "verblijfsbewijs" aanduidde, dient aangehouden te worden dat de term "verblijfsvergunning" in de wet van 14 maart 1968 een ruimere betekenis heeft dan de term "verblijfsvergunning" zoals hijs voorkomt in art. 12 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 - namelijk het stuk dat het bewijs levert van de inschrijving in het vreemdelingenregister -, en in elk geval geacht moet worden de stukken te omvatten bedoeld in de artikelen 7 en 8 van de gekoördineerde wetten van 12 oktober 1953 of die in de plaats daarvan gekomen zijn; dat de verwerende partij derhalve bevoegd was om een retributie te heffen op andere documenten dan op de afgifte, de vernieuwing, de verlenging of vervanging van een "verblijfsvergunning" in de engse zin; 3.3.4 Overwegende echter dat art. 2 van de wet van 14 maart 1968 het heffen van retributies op "verblijfsvergunningen" aan de beperking onderwerpt, dat zij gelijk moeten zijn - dus niet hoger - dan die welke van Belgische onderdanen worden gevorderd voor het afgeven van identiteitskaarten; dat de wetgever, zonder het beginsel van de gemeentelijke autonomie neergelegd in de artikelen 31, 108 en 110 van de Grondwet te schenden, dergelijke beperking vermocht in te stellen, omdat het krachtens artikel 108, eerste lid, van de Grondwet, in de eerste plaats de wetgever toekomt de grenzen van het gebied van vreemdelingen betreft, aan de gemeentebesturen enkel een beperkte bevoegdheid overgelaten heeft, die, wat het eventueel na onderzoek afgeven van bepaalde documenten betreft, er trouwens veel eerder een van medewerking met de centrale bestuursorganen dan een ter uitoefening van een echte autonome beslissingsmacht; dat hieruit eveneens volgt dat de gemeenten niet vrij zijn om retributies of belastingen te heffen op de afgifte van aan vreemdelingen af te geven documenten, andere dan die waarop art. 2 van de wet van 14 maart 1968, geïnterpreteerd zoals in nr. 3.3.3. hier-voren, betrekking heeft; 3.3.5 Overwegende dat bij de eerste oopslag kan worden vastgesteld dat de retributies te heffen op documenten waarop de in het eerste middel bestreden bepalingen van de belastingverordening van de stad Brussel betrekking hebben, merkelijk hoger zijn dan deze te heffen op de identiteitskaarten voor Belgen en voor vreemdelingen; dat op atesten van voorlopige dekking van het verblijf en op bijzondere verblijfsdokkumen-ten na verzoek tot herziening, die voor de vreemdeling die er drager van is de waarde hebben van een identiteitsbewijs, een retributie gehaven wordt van 2.500 fr., tegen- over 100 fr. voor een identiteitskaart; dat een verlenging 500 fr. kost, in plaats van 100 fr. bij een identiteitskaart (tarief voor afgifte); dat tenslotte retributies ge-heven worden op bepaalde verklaringen en aanvragen waaraan de Belgen niet onderworpen zijn, zodat het vooreerst zeer te betwijfelen valt of art. 2 van de wet van 14 maart 1968 toelaat er een retributie op te heffen, en verder in elk geval dient te worden vastgesteld dat die retributies vele malen hoger zijn dan deze gehaven op de afgifte van identiteitskaarten; dat het tweede onderdeel van het eerste middel dienstvols-gegrond is en leidt tot de vernietiging van artikel 2, B, II, rubrieken "aankomstver-klaring" tot "bijlage 35 - verlenging van geldigheid" van de bestreden belastingver-ordening; dat de overige onderdelen van het eerste middel, alsmede het tweede middel,

daarin uitdrukkelijk zou hebben voorzien; 4.1.1 Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel de schending aanvoert van het beginsel van de continuïteit van de openbare dienst, doordat de verwerende partij, bij het inschrijven van een vreemdeling in haar vreemdelingen- of bevolkingsregister, voldoet aan een taak haar bij de wet opgelegd en hiervoor een belasting heft, terwijl noch de wet, noch een K.B. de verwerende partij toelaten de continuïteit van de openbare dienst, namelijk het inschrijven van een vreemdeling in haar register, te schenden door de plicht haar bij de wet opgedragen afhankelijk te maken van het vooraf betalen van een belasting of een retributie; 4.1.2 Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord nog beoogt dat de juistheid van haar stelling blijkt uit art. 5 van de bestreden ver-ordening, inuidens dewelke de belasting geïnd wordt op het ogenblik van de afgifte van het verblijfsdokkument, terwijl de artikelen 6 en 7, die handelen over betwistingen, ook bepaalen dat de belasting voortaf gestort wordt; dat zij in haar laatste memorie tenslotte stelt dat de wet van 14 maart 1968 geschonden wordt en bijgevoeg de konti-nuïteit van de openbare dienst in het gedrang komt indien de gemeentelike weigert het ver-blijfsdokkument af te geven, tengevoege van de weigering van de vreemdeling om de on-wettige retributie te betalen; 4.2.1 Overwegende dat het middel geacht moet worden gericht te zijn tegen artikel 2, B, II, rubriek "attest van immatriculatie en B.I.V.R." van de bestreden verordening; 4.2.2 Overwegende dat art. 2 van de reeds vermelde wet van 14 maart 1968 de gemeenten uitdrukkelijk machtigt om een retributie te innen voor de bij middel bedoelde dokkummenten; dat de vraag of de gemeente kan wan weigering de retributie is - te betalen, in geval van weigering de retributie - die terzake niet onwettig is - te betalen, en aldus de continuïteit van de openbare dienst in het gedrang zou komen, terzake niet relevant is, vermits ongeschreven algemene rechtsbeginselen niet kunnen worden ingeroepen tegen de duidelijke tekst van de wet; 5.1 Overwegende dat de verzoekende partij in een vierde middel de schending aanvoert van artikel 3, 3°, -lees: 3, 3°, van de wet van 19 februari 1965 betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen en, voor zoveel als nodig, van de bepalingen vermeld in het eerste middel, doordat artikel 2, B, II, van de bestreden verordening een belasting heft als volgt: - inlichtingsblad voor werkvergunning: 200,-; - afgifte van de bestreden verordening een belasting heft als volgt: Artikel 2, C, van de bestreden verordening - per geldigheidsjaar: 300,-; - aanvraag tot verkrijging, verlenging, hernieuwing, wijziging of vervanging (diefstal of verlies) van de beroepskaart: 200,-; terwijl volgens de ingeroepen wetsbepaling de Minister van Middenstand de belastingen bepaalt waaraan de aanvraag, de afgifte, de verlenging en de herziening van de beroeps-kaart onderworpen zijn; dat artikel 2 van het M.B. van 11 mei 1965, gewijzigd bij M.B. van 11 december 1980, bepaalt dat een belasting verschuldigd is van 300,- frank bij de aanvraag, en artikel 9 van het M.B. een belasting van 450,- frank instelt bij de afgifte van de beroepskaart; dat dit echter een belasting ten gunste van het Rijk is en niet van de gemeente; dat bijgevoeg uit de bepaling waarvan de schending ingeroepen wordt en uit de wijze waarop aan deze bepaling uitvoering is gegeven, blijkt dat alleen het Rijk een belasting mag heffen en daaruit voortvloeit dat bij wet een uitzondering is ingevoerd op het beginsel van de autonomie van de gemeente inzake het uitvoeren van belastingverordeningen; dat de verzoekende partij a contrario verwijs naar de bepalingen van het K.B. nr. 34 van 20 juli 1967 betreffende de tewerkstelling van vreemde werknemers, wiens art. 16 een belasting heft op het afgeven van een arbeids-vergunning en wiens art. 17 bepaalt dat de gemeenten daarop een belasting van 50,- fr. mogen heffen, waartuit de verzoekende partij afleidt dat, indien het de gemeenten toegeelaten was een belasting te heffen op beroepskaarten, het M.B. van 11 mei 1965 daarin uitdrukkelijk zou hebben voorzien;

5.2.1 Overwegende dat het middel, in zoverre het gericht is tegen de belasting met betrekking tot het "inlichtingsblad voor werkersvereniging", vreemd is aan de wet van 19 februari 1965, daar het inlichtingsblad dat de aanvraag om arbeidsvereniging of arbeidskaart moet verzegelen, en dat door de burgemeester moet worden gevisseerd - zie art. 3 van het K.B. van 6 november 1967 betreffende de voorwaarden van toekennning en intrekking van de arbeidsverenigingen en arbeidskaarten voor werknemers van vreemde nationaliteit -, niets te maken heeft met de wet van 19 februari 1965, die de afgifte van de beroepskaart betreft;

5.2.2.1 Overwegende dat art. 3, § 3, van de wet van 19 februari 1965 betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen, toen de bestreden verordening aangenomen werd, als volgt luidde: "De Minister van Middenstand bepaalt de formaliteiten en de taken, waaraan het indienen der aanvraag, het afgeven, het verlenen en het hernieuwen van de beroepskaart onderworpen zijn"; dat de artikelen 2 en 9 van het M.B. van 11 mei 1965, laatst vervangen bij de artikelen 2 en 5 van het M.B. van 11 december 1980, bepaalde taken, te wijten door middel van fiscale of konsulair zegels, instellen, zonder de gemeenten te machtigen om belastingen te heffen op de afgifte van de betreffende documenten;

5.2.2.2 Overwegende dat de gemeenteraden, behoudens de door wet gestelde uitzonderingen, bevoegd zijn om onder toezicht van de hogere overheid de grondslag van de door hen gegeven belastingen vast te stellen; dat uitzonderingen op dit beginsel door de wet moeten zijn vastgesteld, hetgeen niet enkel volgt uit een algemeen interrelatiebeginsel doch ook uit het grondwettelijk beginsel van de gemeentelijke autonomie; dat het niet volstaat dat de Staat belastingen heft op een bepaalde materie, opdat het de gemeenten verboden zou zijn op dezelfde materie belastingen te heffen; dat het evenmin volstaat dat de wetgever, in een analoge aangelegenheid, de bevoegdheid van de gemeenten om belastingen te heffen beperkt heeft;

5.2.2.3 Overwegende dat art. 3, § 3, van de wet van 19 februari 1965 er zich toe beperkt heeft aan de Minister van Middenstand een bepaalde fiscale bevoegdheid die betrekking heeft op rijksbelastingen te delegeren, zonder de gemeenten te verbieden belastingen te heffen;

5.2.3.1 Overwegende dat de verzoevende partij in haar verzoekschrift ook de schending inroep van "de bepalingen vermeld in het eerste middel"; dat zij in haar memorie van wederantwoord en in haar laatste memorie verklaart dat zij hiermede doelt op de belastingverdragen gesloten naar het OSO-modelverdrag, meer bepaald de bepalingen die overeenstemmen met art. 14 van de modelovereenkomst, en wat de Turken betreft, naar art. 41 van het aanvullend protocol van de associatieovereenkomst van Turkije, doordat het invoeren van een gemeentelijke belasting een nieuwe beperking is op de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten;

5.2.3.2 Overwegende dat de verzoevende partij in de diverse onderdelen van haar eerste middel de schending heeft ingeroepen van niet minder dan tien wets- en verdragsteksten; dat haar aanvraagmiddel, zoals uiteengezet in haar verzoekschrift, niet aanvaardt in hoeverre artikel 2, B, 2°, van de bestreden verordening een schending uitmaakt van deze "bepalingen vermeld in het eerste middel" noch om welke "bepalingen" het precies gaat; dat het verzoekschrift wat dit betreft derhalve niet voldoet aan het voorschift van artikel 2, § 1, 2°, van het regentsbesluit van 23 augustus 1948 houdende de procedureregeling voor de afdeling administratie van de Raad van State; dat een in het verzoekschrift onvoldoende duidelijk geformuleerd en bijgevoegd niet ontvankelijk middel niet ontvankelijk wordt doordat het nader gerepasseerd wordt in een latere memorie; dat het vierde middel in die mate niet ontvankelijk is;

6.1 Overwegende dat de verzoevende partij in een vijfde middel de schending aanvoert van het vierde protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden in samenhang met artikel 14 van dat Verdrag, bekrachtigd bij wet op 13 mei 1955, de Internationale Conventie ter bestrijding van elke vorm van racisme, ondertekend te New York op 7 maart 1966 en bekrachtigd bij wet op 9 juli 1975, artikel 112 van de Grondwet, het gelijkheidsbeginsel en het algemeen rechtsbeginsel van de gelijkheid inzake belastingen, en van het Internationaal Verdrag in-

zake burgerrechten en politieke rechten, opgevaardigd te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981, doordat artikel 2, B, 2°, en C, van de bestreden verordening een belasting heft uitsluitend ten laste van vreemdelingen, terwijl op grond van de aangehaalde bepalingen een onderscheid naar ras of nationaliteit niet toelaatbaar is; en dat de verzoevende partij in haar memorie van wederantwoord, antwoordend op het argument van de verwerende partij dat de betreffende teksten racisme of discriminatie verbieden, doch niet de nationaliteit afschaffen, stelt dat de ingeroepen bepalingen elke objectieve discriminatie, ook zonder kwade bedoeling verbieden en dat zulks ook blijkt uit de reeds ingeroepen belastingsovereenkomsten;

6.2. Overwegende dat uit geen van de ingeroepen bepalingen kan worden afgeleid dat een onderscheid tussen de eigen onderdanen en vreemdelingen verboden is; dat de verzoevende partij niet aantoonst dat de betreffende bepalingen van de bestreden belastingverordening een al dan niet verkapt vorm van rassendiscriminatie, discriminatie op grond van het geslacht of enige andere vorm van ontoelaatbare discriminatie inhouden; dat het onderscheid tussen Belgen en vreemdelingen een op grond van de nationaliteit toegepaste objectieve onderscheid uitmaakt dat hier verantwoord is omdat de betreffende belasting gevestigd wordt op documenten welke uitsluitend aan vreemdelingen kunnen worden afgegeven; dat de verzoevende partij in haar laatste memorie uit de omstandigheid dat de Belgische wet een verschildende behandeling van Belgen en vreemdelingen naar aanleiding van de afgifte van bepaalde documenten - namelijk deze waarover het gaat in het eerste middel - verbiedt, ten onrechte afleidt dat die verschildende behandeling ook zou verboden zijn voor andere documenten, op grond van de in haar vijfde middel aangehaalde bepalingen; dat het middel niet gegrond is;

7.1 Overwegende dat de verzoevende partij in een zesde en laatste middel de schending aanvoert van artikel 7 van het decreet van 2 - 17 maart 1791 tot afschaffing van het gildewezen, enz. (zogenoemd decreet d'Allarde), doordat artikel 2 C van de bestreden verordening een belasting heft op de handelaars van vreemde nationaliteit, terwijl, indien het beginsel van het vrije handelsverkeer niet absoluut is, het beginsel, in samenhang met de andere bepalingen, het ontoelaatbaar maakt dat alleen de handelaars van vreemde nationaliteit belast worden;

7.2 Overwegende dat de vrijheid van handel en nijverheid niet verhindert dat op handelsactiviteiten directe of indirecte belastingen worden geheven; dat, indien de verzoevende partij zou bedoelen dat er in verband met het uitoefenen van handel en nijverheid geen onderscheid volgens nationaliteit mag worden gemaakt, het zesde middel samenvalt met het vijfde middel; dat het om dezelfde reden niet gegrond is;

BESLUIT :

Artikel 1 : Vernietigd wordt artikel 2, B, II, rubrieken "aankomstverklaring" tot en met "bijlage 35" van de belastingverordening van 30 maart 1984 van de stad Brussel.

Artikel 2 : Het beroep wordt voor het overige verworpen.

DE GEMEENTELIJKE BELASTINGEN OP DOKUMENTEN IN VERBAND MET HET VERBLIJF EN DE TEWERK-
STELLING VAN VREEMDELINGEN.

Dit arrest bevestigt het standpunt dat verdedigd werd in het artikel van G. de Moffarts, De gemeentelijke belastingen op de afgifte van administratieve stukken aan vreemdelingen, T.V.R., 1985, 74-76.
Het zou moeten leiden tot de wijziging van de belastingsreglementen van een aantal gemeenten uit de Brusselse agglomeratie, nl. voor de afgifte of verlenging van "verblijfsdokumenten" bepaald in bijlage van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (1)

Wat de gemeentelijke belastingen op de afgifte van de beroepskaart en de aanvraag tot verkrijging, verlenging, hernieuwing, wijziging of vervanging van de beroepskaart betreft, stelt de Raad van State dat de weggever de gemeentelijke autonomie en de bevoegdheid om belastingen te heffen op dit punt niet beperkt heeft.

In sommige gemeenten van de Brusselse agglomeratie wordt op de afgifte van een beroepskaart een belasting van 5.000,-F. geheven. Volgens de E.G.-commissie zou de sterke verhoging van deze belasting in strijd zijn met artikel 41 van de associatie-overeenkomst E.E.G.-Turkije (2), dat nieuwe beperkingen verbiedt op de vrijheid van vestiging (als zelfstandige) van Turkse onderdanen die regelmatig op het grondgebied van een E.G.-Lid-Staat verblijven. De E.G.-commissie overweegt in dat verband een inbreuk-procedure tegen België in te stellen.

Wat de afgifte van een arbeidskaart betreft, mogen de gemeenten slechts 50,-F. gemeentebelasting heffen "per kaart wat ook de duur ervan moge zijn". (3)

G. de Moffarts, jurist.

- (1) Wat het bedrag van de gemeentelijke belasting in verband met bijlage 15 bis betreft dat gevraagd wordt in de gemeenten van de Brusselse agglomeratie, zie vraag nr. 6 van Vaes van 21 januari 1987, Vragen en Antwoorden Senaat, nr. 45, 18 augustus 1987.
- (2) Verordening E.E.G./2760/72, Pb. nr. L-293 van 29 december 1972.
- (3) Art. 17, k.b. nr. 34 van 20 juli 1967 betreffende de tewerkstelling van werknemers van vreemde nationaliteit, gewijzigd bij de programmawet van 2 juli 1981.

RAAD VAN STATE 22 OKTOBER 1986
MARCASSOLI/BELG. STAAT (nr. 27.053)

Rb. : Tapte, Van Aelst, Francols.
Aud. : Falmagne.
Adv. : Fonsny, Timmermans.

RESUUT K.B. TOT UITZETTING - VRAAG TOT OPSCHORTING VAN DE UITVOERING BIJ DE RAAD VAN STATE - EERSTED VOOR GEZINSLEVEN - MOETLIJK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL - INWILLIGING VAN VERZOEK.

De Raad van State kan op vraag van de betrokkene de uitvoering van een besluit tot tenuwtzetting of uitzetting laten opschorten, indien de elser middelen inroopt die volgens de omstandigheden van de zaak ernstig lijken en de vernietiging van de bestre-den beslissing lijken te wetigen, en indien de daadelljke tenuwtvoering van de beslissing aan de vneemdeling een moedelljke te hersstellen ernstig nadeel mocht be-roekenen. Hoewel de elser een ernstige inbreuk heeft gepleegd op de openbare orde, zou zljn verwtzetting van het grondgebied in tegenwtzld zljn met art. 8 van het Ven-drag ter wtjwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, meer bepaald het recht op eerbied voor het gezinsleven en aldus aan de betrokkene een moedelljke te hersstellen ernstig nadeel behorenen, zodat de beslissing dient opgeschort.

Considerant que les faits de la cause, selon le dossier, sont les suivants :

Le requérant est né en Belgique d'un père italien et d'une mère belge. Il a épousé une Belge le 23 octobre 1982. Il a commis plusieurs vols, en bande, avec armes, pour lesquels il a été condamné à une peine d'emprisonnement de quatre ans par le Tribunal correctionnel de Nivelles le 9 février 1984 et à une peine d'emprisonnement d'un an avec sursis de cinq ans pour la peine dépassant la détention préventive, par le Tribunal correctionnel de Charleroi, le 25 juin 1985.
Le 14 janvier 1985, le procureur du Roi de Nivelles a écrit au Ministre de la Justice : " Il y a lieu d'éloigner Marcassoli Mario étant donné la gravité des faits qu'il a commis, l'intéressé étant connu comme fréquemment les milieux criminels et capable de s'associer aux plus grands malfaiteurs."
La Commission consultative des étrangers a émis l'avis, le 26 juin 1985, que l'ex-pulsion du requérant était justifiée. Elle concluait notamment : "Le comportement de Mario Marcassoli a porté des atteintes graves à l'ordre public. L'intéressé est né en Belgique en 1958 d'un père italien et d'une mère belge et il y réside depuis sa naissance. Il a épousé une femme qui est devenue belge par option de patrie. Le ménage a une fille, née à Charleroi en 1982. Ces circonstances, ni aucune autre, à la connaissance de la commission ne permettent de considérer que serait écartée la très grave menace que fait craindre pour l'avenir le comportement de Mario Marcassoli."
Le 20 août 1985 a été pris un arrêté royal d'expulsion, l'acte attaqué, motivé de la façon suivante :

Considerant que l'étranger mieuX qualifié ci-après est ressortissant de l'Italie; Considérant qu'il est établi dans le Royaume; Considérant qu'avec des co-auteurs il a tenté de commettre un hold-up en attaquant un fourgon postal, fait établi pour lequel il a d'ailleurs été condamné le 9 février 1984 à une peine devenue définitive de 4 ans d'emprisonnement;